

MOOSES MENTULA

Beszerzőúton

– Nagyon meg tud szaladni, úgyhogy az az ötponos öv nem viccből van ott – magyarázta az eladó.

Öltönynadrágos, inges, nyakkendőes negyvenes férfi simogatta a babakocsi tengerkék oldalát, és közben azt magyarázta, annak ellenére, hogy sportmodell, meglepően sok tárolóhely van benne.

– És akkor garancia is van még rá? – kérdezte Kyösti.

A férfi bólintott, és a magával hozott papírokat kezdte lapozgatni. Megtalálta a garanciapapírt és a vásárlási bizonylatot.

– A vázra még egy év garancia van – szólt, majd folytatta:

– Vigyáztunk rá, és keveset használtuk. A feleségem rákapott ezekre a hippidolgozókra. Most például csak mindenféle kendőket használ.

A férfi fújta egyet. Folytatta: kár lenne, ha hagynák ezt a remek járgányt a garázs sarkában porosodni.

Kyösti előbányászta pénztárcáját a belső zsebéből. Pontosan előkészítette az összeget, de azért rákérdezett:

– Kétszázötven, ugye?

A férfi elvette a pénzt, és kezét nyújtott. Kézfogása bejártott volt: gyors és kemény. Az eladó megkérdezte, hogyan gondolta Kyösti elszállítani a kocsit, mert hát nem autóval jött. Kyösti erre azt válaszolta, hogy de hát végül is nem a tolásra lettek-e ezek a kocsik kitalálva. Megragadta a Dorja Sport tolókarját, és elindult vele a vasútállomás felé.

– Kellemes sétákat! – kiáltott utána a nyakkendőes férfi.

Három hónapja, amikor Kyösti a hallgatói alapítványtól bérelt kétszobás lakásban ült az iPad-je előtt, és Ismo Leikola standup-os videóin szórakozott, Heli kihívta a konyhába. A mosogató előtt állt, melynek fém felületén egy fehér műanyag csövecske pihent.

– Látsz ott valamit?

– Aha, egy ilyen lázmérő-kinézetű dolgot – mondta Kyösti.

Heli mellbe lökte Kyöstit, és megállapította, hogy nem is egy férfivel, hanem egy kisfiúval él együtt.

– Látsz rajta csíkot? – sürgette.

Kyösti nem viccelt. Azelőtt soha nem találkozott terhességi teszttel. Csak a tévéreklámból tudott a csíkról, ami a kis négyzetben megjelenik, de ott is csak a dobozát

mutatták. Heli tízcentis távolságból vizsgálgatta a tesztet. Kyösti is közelebb ment, és észrevett egy csíkot, amit mintha vékony ecsettel húztak volna.

– Hát látszik valami kék – mondta.

Heli felülvoltott és Kyösti ölébe ugrott. Csókolgatta, és csak nem akarta elengedni, pedig Kyösti lába már igencsak elfáradt. Kyöstit nem kavarta fel ennyire a dolog. Szinte tegnap volt, hogy a szomszéd fiúkkal azon gondolkoztak, melyik autós-kártya győz a kettő közül: a Lamborghini Diablo vagy a Ferrari Maranello. Az apák mások. Megfontoltak, esténként fülhallgatóval Juice Leskinent hallgatnak, vörösbort kortyolgatnak, fontos dolgokon törnek a fejüket, és morgolódnak, hogy korrupció meg nagykoalíció.

– Szép – mondta Kyösti a telefonban.

Heli nem érte be ennyivel, minden részletet szeretett volna tudni, de főleg azt, hogy tiszta-e a kocsis.

– Pont olyan, amilyenek a hirdetésben leírták – mondta Kyösti.

Kyösti maga vállalkozott a babakocsivétel lebonyolítására. Egy kis szünetre volt szüksége a sok babatéma közepette, melyek megfojtották, egyszerűen belemásztak a fülébe, az orrába, a szájába... Helinek azt hazudta, hogy egyúttal nagybátyjával is találkozik Helsinkiben, így a vonatjegy árát fölösleges hozzáadni az interneten talált babakocsi árához.

A járdát homokos latyak fedte, de a nagy tömörgumikerek jól vették az akadályt. Három fiatal nő sétált el Kyösti mellett, hosszú hajuk volt és nagy napszemüvegük, mint Charlie angyalainak. Kyösti férfias mosolyra húzta száját és szemkontaktust próbált teremteni a baloldali nővel, akinek szűk farmerba bújtatott vádlíja a nyakáig ért. Igyekvése sikertelen volt, a hosszúvádlíjú csak társaihoz beszélt, és egyszerűen elment a babakocsit toló férfi mellett.

Az út másik oldalán egy házaspár sétált. Ugyanolyan babakocsit toltak, mint Kyösti. Praktikus vízálló ruhát és Goretex-csizmát viseltek. Amikor hazaérnek, a levett kinti ruhákat biztos a fürdőszobába akasztják száradni, és helyette otthoni ruhára váltanak. A férj domborodó hasát egészen biztosan egy Harald Hirmuinen-kép fedi, rajta szöveggel: „férfi józan ésszel”. A televízióban főzőműsort néznek, és felváltva masszírozzák egymás vállát.

A férfi észrevette, hogy Kyösti nézi őket. A babakocsira mutatott, és egy intéssel üdvözölte Kyöstit, akárcsak egyik lakókocsi-tulajdonos a másikat. Kyösti egy hosszú lejtő felé vette az irányt. A kettős golyócsapágnak köszönhetően a kocsi remekül gyorsult. Olyannyira, hogy a kocsi egyre távolabb került tőle, a tolókaron függő mackó pedig csak úgy libegett. A babakocsi már több méterre volt, és a távolság egyre csak nőtt. Kyösti szája szélén kicsúszott egy apró káromkodás, majd nekiiramodott, és komoly futásra kényszerült, hogy utolérje a guruló tárgyat. Kyösti rágyújtott egy cigarettára, és a babakocsi tetejét a helyére igazította, hogy a szél ne fújja a hamut a kocsi belsejébe.

A helsinki vasútállomás táblája szerint az oului vonat a hetes vágányról indult. A szerelvény még nem állt be, a vagonokat tologatták; egy narancssárga munkaruhába öltözött, sisakos férfi vakmerő módon ugrándozott a vagonok között, és néme-lyiket összekapcsolta. Kyösti a pályaudvar információs pultjához sietett, és a vastag plexilapba vágott lyukakon keresztül igyekezett megtudakolni, mennyibe kerülne, ha a poggyászkocsiban szállíttatná a babakocsit. A hivatalnok azt válaszolta, hogy ha a gyerek is vele utazik, akkor a szállítás ingyenes, ha nem, akkor szállítási díjat számítanak fel.

Kyösti felemelte a babakocsit a poggyászkocsiból kinyúló kalauznak, aki egy pillan-
at alatt rutinosan összecsukta azt, a tolókarra pedig egy cédulát ragasztott Kyösti
adataival.

– Hát a főnököt hova dugta? – kérdezte a kalauz.

Kyösti némán állt.

– Ebben a korban kész főnökök, nem? A szülők minden idejét kitöltik – folytatta.

Kyösti bólintott és mormogott valamit.

– Az anyjával – találta mondani. Közben kezével észak felé hadonászott.

– Azért erre legalább csak szüksége lesz, nemde? – kérdezte a kalauz.

A babakocsiról leemelt hordozót lóbálta.

– Higgyen csak nekem, három lurkó apukája vagyok. Tudja-e, mit kapna a fele-
ségétől, ha egész úton az ölükben kellene cipelniük a gyereket?

Kyösti eljátszott a gondolattal, hogy a babakocsit elküldené a vonattal, ő pedig
mondjuk elmenekülne Svédországba. Most aztán nem kellett tovább ilyesmin gon-
dolkodnia: mégsem küldhet el egy pusztá vázat.

Kyösti felrakta a hordozót a feje fölötti polcra. Észrevette, hogy többen igencsak
aggódva figyelik. Elvörösödött. Levette a hordozót és a maga melletti ülésre helyez-
te. A hordozóban talált egy takarót és egy textilpelenkát. A pelenkával szépen lefed-
te a hordozó nyílását. A hordozóból mintha halk gyerekhangok hallatszottak volna.
Kyösti megrázta a fejét, hogy kicsit kitisztítsa az agyát.

A vonat elindult, a kalauz pedig megérkezett, hogy beolvassa a menetjegyeket.
Kyösti korabeli nő volt, haja koromfeketére festve, szeme csábítóan sötét. Egyenru-
hája alól időnként virágmintás tetoválások villantak elő. A nő visszanyújtotta a je-
gyet, és Kyösti szemébe nézett.

– Mennyi idős? – kérdezte.

Kyöstit meglepte az érdeklődés.

– Huszonöt – válaszolta.

A nő erősen rúzsozott ajkairól egy pillanat alatt eltűnt a mosoly.

– Én... rá gondoltam – s a hordozóra mutatott.

Kyösti idegesen felnevetett, a kalauz pedig odavetett egy hangsúlyozottan tár-
gyilagos *kéremet*, s azzal továbbhaladt a vagonban.

Kyösti a tenyerébe temette arcát. A rémálom azzal kezdődött, amikor Heli megmutatta neki a női magazinban a cikket, melyben egy feszülő hasú popénekesnő elmondja, évekig kellett próbálkozniuk, hogy végre sikerüljön a baba. Heli azt mondta, nekik is érdemes lenne elkezdni próbálkozni, mert az évek múlásával egyre nehezebb lesz. Kyösti nem fárasztotta magát, hogy jobban belegondoljon a dologba. Ugyanaz, csak gumi nélkül, az úgysis jobb érzés. Hát évekre nem volt szükség, de még hónapokra sem.

Kyösti észrevette, hogy a folyosó túloldalán egy rasztás nő szoptatja kisbabáját. A nő az ablak felé fordult, hogy ne nézzék az emberek, de az ablak tükröződésében Kyösti látta, ahogy a gyerek kis arca egyszer felpuffad, egyszer pedig mohón behorpad szopás közben. A kis vakarcs szemei csukva voltak, lapos orrával pedig ritmusosan szuszogott.

Neki is ilyenje lesz hamarosan. Vajon képes lesz majd gondoskodni róla? Kyösti azt a kaktuszt sem tudta életben tartani, amit egyszer Helitől kapott ajándékba.

– Khmmm – köszörülte meg a torkát egy közel ülő idősebb hölgy.

A hölgy Kyöstit bámulta, és ráncos homlokát még jobban összehúzta. Tekintete elárulta, hogy Kyösti perverz.

Kyösti kissé félrehúzta a hordozón a textilpelenkát, és bedugta a résen a kezét. Kivett egy cumit, amit az eladó felejtett benne, lecsippentette róla a koszt, és visszarakta a hordozóba. Úgy érezte, közben egy apró babaszáj szívogatja a kezét.

Az öregasszony bólintott, mosolygott, majd visszamélyedt a kötögetésbe. Egy eperpiros sapkácskát készített.

Az étkezőkocsi tele volt hangos, vízálló ruhába öltözött emberekkel. Északra tartottak a tavaszi hóesésbe. Csak egy férfi, aki az utolsó bokszban olvasta a délutáni újságot, rítt ki a többiek közül. Haja borzas volt, ruhái elhasználtak: farmerja kinyúlt, barna plüsszakója a könyökénél egy árnyalattal világosabbra dörzsölődött. Kyösti megkérdezte, hogy odaülhet-e az asztalhoz. A férfi felemelte tekintetét az újságból, felvonta szemöldökét, majd újból belemélyedt az olvasásba. Kyösti ezt igennek vette, így elrendezgette maga mellett a hordozót, és söröskorsóját az asztal balkeletlapjára helyezte.

Kyösti telefonja üzenetet jelzett. Heli küldött képet SMS-ben. A hálószoza falára színes matricákat ragasztott: zsiráfokat, majmokat és elefántokat. A kép alá azt írta: hamarosan már a pocaklakó fészke is elkészül. Kyösti visszadugta a telefont a belső zsebébe. Vajon Heli is átveszi azt a nyafogó stílust? Kényelmes otthoni ruhákat hord, és csak arról beszél majd, hogy mit csinál a gyerek a hasában? Kyösti nagyot kortyolt a söréből. Túl nagyot: majdnem félre is nyelt.

– Szomjas? – kérdezte az asztaltárs.

Míg Kyösti a telefonját babrálta, a férfi félrerakta az újságot.

– Hát... egy kicsit – mondta Kyösti, csak, hogy mondjon valamit.

A férfi úgy forgatta a keze között a korsót, mint a bűgőcsigát. Tekintete a sörben keletkező örvényt figyelte.

– Engem már egy ideje szűnni nem akaró szomjúság gyötör – folytatta.

A férfi előbányászta zakójából a pénztárcáját, kihajtotta annak képtartóját, s az egészet Kyösti felé nyújtotta. A műanyag fólia alatt két kislány képe látszott. A kisebbiknek csak egy kis fodros foga volt, a nagyobbinak már teljes fogsora, neki csak a bal elülső foga hiányzott.

– Három éve készült a kép – mondta.

Kyösti bólintott, és visszaadta a tárcát. A férfi úgy nézte a képeket, mint a színészek a régi finn filmekben; szeme kitágult, megtelt könnyel, bajsza remegett.

– Ne hozd magad ilyen helyzetbe. – Rápillantott a hordozóra, majd Kyöstire, azután megfogta az üres korsót, és beállt a pulthoz vezető sorba.

Kyösti és a hordozó visszatértek a helyükre. A rasztás nő és a baba már nem voltak ott. A helyükön egy zsebes nadrágos, festékes kabátos középkorú munkás terpeszkedett, és fejét hátravetve horkolt. Szőrös orrlyukai minden levegővételre megremegtek. Kyösti arra gondolt, milyen jó, hogy alszik, így nem kell beszélgetnie vele.

Egy Kyösti korú férfi tántorgott be a vagonba, lábai térdtől lefelé természetellenesen kifelé hajlottak. Feje előre-hátra rángatózott. Minden rántásra nyögött egyet. A férfi kinézte magának Kyöstit és a hordozót, megállt mellettük, és büszkén kijelentette, hogy ő bizony tudja, hogyan készül a gyerek. Mire Kyösti bármit is mondhatott volna, a férfi monológba kezdett, és felvilágosító óra stílusában igyekezett elmagyarázni, hogy mit hova kell tenni.

– Sulo, ne locsogj-fecsegj itt! – parancsolt rá a munkaruhás férfi. – Szerintem ez az ember már tudja, hogyan működik a dolog – tette hozzá nevetve.

Kyösti visszamosolygott rájuk. Sulo rángatózó mozdulatokkal leült a férffel szemben lévő ülésre.

– Apa, játszunk?... Hhh... Játzunk? – kérdezte.

Egyúttal előhúzott a zsebéből egy pakli kártyát, és az agyonjátzott lapokat elkezdte lerakosgatni az asztalra.

– Ez úgy a tizedik játszma lehet ma, de persze, játsszunk csak.

Sulo feje rángatódzott, s továbbra is nyögéseket hallatott. Úgy tűnt, erőt gyűjt a további beszédhez.

– Hhh... Te vagy a... Hhh... Legjobb apa a világon.

Az apa megborzolta a fiú haját és mosolygott. Azt mondta, neki van a legjobb fia a világon. Kyösti felemelte a hordozóra terített pelenkát, és kezével egy picit kezelt. Elkezdte számolni a kis ujjacskákat, de egyszer csak abbahagyta. Nem számít.

Kyösti leemelte a vonatról a babakocsit. Láta, hogy Heli az állomásépületnél várja. Az is észrevette őt, lábujjhegyre állt és integetett. Kyösti telefonja megszólalt.

– Mikor érsz vissza? – kérdezte Toope.

Kyösti tudta, mi a következő kérdés.

- Már megérkeztem, de nem megyek sehova.
- Pedig ott lesz ma a Peppersben a Minna meg a Kaisa, akikkel múltkor...

A peronon a vasúttársaság egy autója állt, ablakából zene szűrődött ki. Egy férfi énekelt, nem tudja, honnan jön, hová tart, egyre csak bolyong... Kyösti rádöbrent, hogy ez ugyanaz a Leskinen-szám, amit apja fülhallgatójában hallott, amikor meg akarta tudni, mit hallgat apja esténként. A dalszöveg egy elveszett férfiről szólt, de Kyöstinek most utat mutatott.

- Akkor jössz? – hallatszott a telefonból.

Kyösti szó nélkül lerakta a telefont. Tolni kezdte a babakocsit Heli felé, s útközben meg is rázogatta egy kicsit.

OJALA JANKA SINIKKA fordítása

KÉK MACSKA, 40×50 CM, (AKRIL, VÁSZON) 2016.